

Jean Arthur Rimbaud

Údiv

V letný deň belasý pustím sa po chodníku,
steblo ma poíska, keď vhupnem do otavy:
pocítim - jak snílok - jak krv mi cuká v lýtku,
poddám sa hre vetra hnedý a holohlavý!

Myšlienky zapudím, nepoviem ani slova.
Však láska nesmierna mi bude prúdiť vénou;
v diaľ, v diaľ sa poberiem jak Cigán bez domova,
blažený v Prírode, jakby mi bola ženou.